

не осѣщатъ онѣзи тежки чловѣчески испарения, които издаватъ тълпите въ Европа.

Въ края на града, въ колиби отъ камъжшъ, живѣятъ турски цигани. Тий всѣкога и навсѣкждѣ сж едни и сжщи, съ своите изгорѣли лица, кждрави косми, пѣстри дрѣхи и много дѣца, които роватъ пѣсѣка съвършенно голи: — истинска Судра въ Индия.

Когато доде врѣме да се расплащаме съ ханджиятъ, то азъ имахъ случая лично да се запозная съ оная турска честность, за която отдавна съмъ слушалъ. Нашия домохазайнъ си чесалъ главата, послѣ добросъвѣстно прѣброилъ на прѣсти, и азъ очаквахъ нѣкаква смѣтка, която да ми испразни джоба. А то — всичко 82 стотинки! Истина, че ний си имамхе храна, той ни даде само сирене, емишъ, хлѣбъ, кафе и сѣно за коньете.

При излизанието изъ Ихтиманъ се открива една голѣма, заобиколена съ върби ливада, по която на нѣколко мѣста има насѣяни джбови дървета: това е общинска земя, каквато на Балканския полуостровъ се срѣща около градищата и селата.

Наскоро ний взехме да възлизаме по ново хълмисто възвишение, което ни отдѣляше отъ бассейна на Марица. Хълмовете му бѣха покрити съ джбови и букови горици, но голѣми дървета нѣма, и особено нѣма нито едно смолисто растение. Пжтя е прѣвъсходенъ и значително по добръ се съдържа, отколкото въ княжеството, което ний щомъ оставихме; на върха ний намѣрихме подземни части отъ римска триумфална арка, Porta Trajana, която въ 1835 година йоще не била паднала. Съсипалъ я Хозрѣвъ-паша, едно отъ онѣзи имена, които не се благославятъ отъ антиквариите. На едно пърче мраморъ азъ разбрахъ и сега йоще нѣколко букви отъ нѣкакъвъ си латинский надписъ, който едвамъ се познавалъ. Ний се спрѣхме да приемъ млѣко въ единъ „lighthouse“, нижната часть на който била направена отъ камъните на римската арка. Мѣстността се нарича капуджикъ, което е по турски означава вратца. Сега тука имаше единъ постъ румелийски жандари, сержанта